

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

Lélekroppantás

Arra térek magamhoz, hogy egy fal fekszik a mellkasomon. Helyesbíték: nem csak a mellkasomon, hanem az egész testemen. (A mellkasomat nyomja leginkább: talán ezért tértem *erre* magamhoz.) A lábfejem leszorítva, fejem jobbra fordul. Sötét van, de azért látni vélem, hogy a vállam távolságában a jobb oldalamhoz is fal simul, és bal kezemmel ki tudom tapogatni: a bal oldalamhoz ugyancsak. Derekam alatt szintén fal; bár az nem nyom.

Elég szorosan fognak a falak – az érzet éppen azon a határon van, amikor még nem lehet eldönteni: nyomnak-e, vagy csupán vannak, ott vannak. De azt hiszem, nyomnak, kicsit mindenképpen nyomnak.

Nem elviselhetetlenül – egyelőre –, hanem mondjuk úgy, mint amikor... mint amikor... nos, mint amikor egy tölgyfa-asztallap alá fekszünk. Igen, igen, kábé ugyanaz a súly, ugyanaz az érzet. Persze, soha nem feküdtem még tölgyfa-asztallap alá (miért tettem volna?), nem próbáltam még tölgyfa-asztallappal, így csak találgatok, és igyekszem pontos lenni.

Érdekes, hogy a pánik még várat magára. Néha ugyan forróság ömlik szét a gyomromban, de ettől – szokásaimtól eltérően – nem rándulok össze; persze, oka lehet ennek az is, hogy nincs helyem rendesen összerándulni.

Ismerkedem a helyzettel.

A helyzet határozottan kellemetlen.

Gondolom, ez a büntetés, amiről beszéltek.

Aljas és kifinomult, igazi purgálás.

Vajon, mi következik még?

Mert most – ó, igen, most az imént – mintha egy kicsit moccant volna a felső fal. Lefelé. Az oldalsó határozottan nem, de a felső, az igen. Lábfejemet enyhén lejjebb szorította, és lássuk csak, mi áll még ki belőlem (még ha puhán és félrehajtva is), hát igen, a farkam – azt szintén. Még jó, hogy a fejem oldalra fordul, mert a nagy, horgas orrom (igazi ronda sasorr, mondta a családban mindenki) tán meg is repedne ettől a leheletnyi összepréselődéstől.

Persze, lehetséges, gondolom, mikor – úgy tűnik, ez viszont egyre gyakoribbá válik – újabb forró hullám ömlik végig, immár nem csupán a gyomromon, hanem a többi hasüregi belső szervemen is, és finoman megrázza a lábaimtól az oldalra szorított karjaimon keresztül az egész testemet, persze, lehetséges, hogy csupán hallucinálók: ugyan miért szorulna össze ez a négy fal; így is éppen elég a kín: jön mind-

járt az első pánikroham, és én nem tudok majd mozdulni, rándulni, rángatózni – ez bőven elég bűnhődésnek.

És tessék, alig jutott eszembe, hogy hamarosan jön, hamarosan jön is: úristen, mi lesz velem?! – visong egy hang a fejemben. Öklendezni kezdek, de az öklendezés összerándulással jár, arra meg nincs hely, így inkább csak felbugyborékol valami lé a gyomromból, és kifolyik a szájam szélén; bűdös, mint a ménköves istennyila, és a hajamba folyik. Ujjaim kétségbeesetten kezdik kaparni a falat – ösztönös cselekedet lehet, mert a tudatomat egyelőre a hányás léte határozza meg –, a bal kezem ujjai azok, érzik, hogy a fal hideg és enyhén nedves, meghalok, istenem, megfulladok, az isten verje meg!

Ordítani kezdek, de tudom, hogy nem jön senki, tudom, hogy megint nem jön senki, hogy megint berekedek majd, és tényleg, már be is rekedtem – és ekkor, igen, pontosan ekkor érzem a hasamon elnyúló, petyhüdt farkamon, hogy a felső fal újra moccan lefelé egy hajszálnyit, egy finom, kislányos, első szeméremszőrszálnyit.

Furcsa, hogy ettől viszont elmúlik a pánikroham: józanul végig kell gondolnom a helyzetemet – mit lehet itt tenni, kérem? Kiabálással semmire sem megyek... Tehát? Meg kell próbálnom felnyomni a falat! Vagy szét. Nyomban eszembe jut, hogy látam egyszer egy filmet, amelyikben az élve eltemetett hősnő szétbokszolja a nyugvóhelyének szánt fakoporsót.

Nosza hát: erőt gyűjtök és megpróbálom a lábaimat felhúzni, hogy lendületbe tudjam őket hozni a rúgáshoz. Persze, esélyem sincs, a fal ugyan *csak* egy tölgyfa-asztallapnyi súlyú, de valami borzalmasan erős hidraulika nyomja lefelé, valami olyan szerkezet, amelyben emberi ésszel szinte felfoghatatlan nyomás uralkodik. (De honnan tudom én mindezt?) (Hányadszor is csinálom végig?) (Hát onnan.)

Kicsit inkább kifelé kaparok hát a kezeimmel, de nem tudok elég erőt kifejteni, és hely sincs a lendülethez. Ahhoz, hogy a karjaimat derékszögbe állítsam, és egy jól sikerült izomerő-összeszedéssel felnyomjam a felső lapot, szintén nincs hely.

Pihenek, várok.

Miután úgy érzem, elég erőm gyűlt össze, újra nekifeszülök: az erőlködéstől izadságcsépp gyöngyöz ki a homlokomon, majd lassan legördül, és legnagyobb meglepetésemre megint hányni kezdek. Erre nem számítottam, a hajam már tocsog a bűzös lében, és az eszméletvesztés határán vonaglok. De még mielőtt bekövetkezne, tisztán érzem, amint a felső fal megint moccan lefelé egy keveset: bokámban az ínszalag megfeszül, nyúlik egy kicsit, majd reccsenve elszakad.

Arra térek magamhoz, hogy egy fal fekszik a mellkasomon. Ismerem már a történet elejét, ezért onnan folytathatom, ahol az ájulás előtt abbahagytam.

Kiabálnék, de már nincsen hangom, és közben, nehogy egy percre is elbízzam magam, megint moccannak a falak, ezúttal mind a négy: oldalról még nem olyan vésszesen nagy a nyomás, valahogy elviselem, de mivel az alattam és a fölöttem fekvő fal is összefelé mozdult, a kín kettőződik, a bokám élettelenül hever, ropog benne minden, és rettenetesen fáj.

Farkam a hasfalamba gyűrődik, fáj ő is, fáj a hasfalam is, valamit nyomhat ott, de onnan is nyomja őt minden, és én tehetetlenül jajgatok. A forró hullámok most már egyfolytában ráznak, de mivel rázkódni továbbra is csak oldalsó irányba tudok, még jobban megviselik a belsőmet.

És megint moccan egy keveset, ezúttal csak a felső fal, és most érzem meg először, most tudatosul és most veszem észre, milyen elviselhetetlenül nyomja a mellkasomat. Mindig tyúkmellem volt, röhögtek rajtam a fiúk, ahányszor látták, és már akkor, szégyenkezés közben sejtettem, hogy egyszer majd ez lesz a vesztém.

A bordák nem szeretik a nyomást, nem bírják a terhelést, feszülnek, feszülnek, a szegycsont menten összetörnek, és mindjárt jön a roppanás, ó, istenem, csak jönne már, akkor túl lennék rajta, bordavégek a szívbe, és szervusz, világ, elalszom. A bokám elviselhetetlenül sajog (de azért elviselem, mert mi mást tehetnék), és nicsak, azaz jaj, eddig fel sem tűnt, a fülemre is szorul a fal, lássuk csak, melyik bírja tovább, a mellkas vagy pediglen a koponya csontozata.

Most már egyre gyakrabban veszítem el az eszméletemet, noha úgy tűnik, a falak összepréselődése, egymás felé nyomulása megállt, és hosszú ideje áll már. Hát igen, csinállok gyorsan lajstromot, bordarepedés előtt vagyok egy tizedmilliméterrel, az ínszalagom már elszakadt, a fülem és a fejem elviselhetetlenül fáj, erre most megállnak: ez bizony mind része a kifinomult kínzásnak.

Na, most a felső fal végre megint moccan egy keveset, és immár nem tudom tele szívni a tüdőmet levegővel, csak kicsiket lélegzek, rettenetesen bűdös van, de ez talán megszokható lenne. Hallom, lelki füleimmel, mert a valóságosakba már dobkalapács-üllőig nyomult bele a fal, hallom, ahogy mindjárt reped az egyik bordám vagy törnek a szegycsont, és ó, igen, végre, borzalmas nyilallás, valami megrepedt, valami nem túl fontos, mert még tudok levegőt venni, de megrepedt, hál' istennek, siessünk, istenkém, siessünk már.

A fülem a fejembe préselődik, és a fülkarima vonalán nyom, szerintem nyomot is hagy, a porcok hangosan ropognak benne, és most – nyilván a változatosság kedvéért – az alsó fal nyomul feljebb egy kicsit. De hátra van még a java: oldalról egészen jól és könnyen érezhetően nagyot tolódnak össze a falak, és ó, a picsába, a jó bűdös kurva picsába bele, megint elfelejtettem kiegyenesíteni a kisujjamat a bal kezemen, a fal a combomhoz préseli, és hatalmas(nak tűnő) reccsenéssel az is eltörik. Megint elájulok, és amikor magamhoz térek, azt érzem, hogy ezúttal oldalról nagyobb a nyomás, nyilván a törött kisujjam a ludas.

Minden igyekezettel arra próbálok rájönni, vajon a maradék kilenc ujjam egyenes-e. Miután végigmozgatom, végigtornáztatom a bal kezem ujjait, megnyugszom, bár a gyűrűsujjnál már nyilall a kisujjam, amitől hangosan nyögök és patazkzik rólam a víz. Rendben. A jobb kéz is rendben, hála a fennvalónak, akkor tehát most, gondolom, megint felülről nyomódom össze kicsit.

Tévedtem, alulról moccan a fal fölfelé, és a mellkasom egészen összeszűkül. Levegő után kapkodok, a fejem mindjárt szétrobban, képzelem, milyen vörös lehet.

Vajon hány moccanás van még hátra? Azt hiszem, minden alkalommal más és más időközönként történik a moccanás, és minden alkalommal különböző hosszúságút nyomulnak összebb a falak. Rafinált játék, a változatosság valakit biztosan gyönyörködtet.

A következő moccanásnál a koponyám fáj jobban, aztán még egy és még egy, a bordáim recsegve összetörnek, a mellkasom beesik, fulladozni kezdek, de szerencsére a fejem is szétropan már, de még eszembe jut, hogy miért bűnhődök; és itt van a vég.

